

Sygn. akt II KK 147/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2013 r.,
sprawy **P. S.**,
skazanego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk
z powodu kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 grudnia 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 kwietnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego P. S.**

UZASADNIENIE

Kasację obrońcy skazanego należało uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Kasacja zawierała zarzut obrazy art. 7 i art. 410 k.p.k., polegającej na przyjęciu w wyroku Sądu Okręgowego, utrzymanym następnie w mocy przez Sąd Apelacyjny, że dwa identyczne zachowania skazanego w stosunku do tego samego pokrzywdzonego dokonane w tym samym czasie pozwalają na diametralną odmienną ocenę prawnokarnej tych zachowań, poprzez skazanie za jedno i uniewinnienie za drugie, mimo oparcia tych rozstrzygnięć o ten sam niekonsekwentny i nie potwierdzony przed sądem dowód z przesłuchania

pokrzywdzonego. W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna. Na wstępie Sąd Najwyższy pragnie podkreślić, że zestawione w treści zarzutu „dwa identyczne zachowania” skazanego stanowią bezsprzecznie odmienne zdarzenia faktyczne, poprawnie uczynione przez oskarżyciela przedmiotem odrębnych zarzutów. Podniesione w kasacji zarzuty nie odwołują się zresztą do naruszenia zasady *ne bis in idem*.

Odnosząc się do treści kasacji należy zauważyć, że sąd odwoławczy nie mógł naruszyć przytoczonych wyżej przepisów prawa procesowego, a to art. 7 i art. 410 k.p.k., ponieważ w zakresie czynów zarzucanych skazanemu nie czynił własnych ustaleń faktycznych, lecz w pełni zaakceptował ustalenia sądu I instancji. Sąd Najwyższy uznał zatem, że zarzut kasacji, pod pozorem naruszenia prawa procesowego, odnosi się w istocie do ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd I instancji i zaakceptowanych przez sąd odwoławczy. Stosownie do art. 523 § 1 k.p.k. tego rodzaju zarzut nie może być skutecznie podnoszony w postępowaniu kasacyjnym. Po drugie, zarzut kasacji jest w istocie powtórzeniem zarzutów podniesionych w apelacji, które zostały przez sąd odwoławczy rozpoznane należycie (por. rozważania dotyczące oceny zeznań pokrzywdzonego S. P. na s. 32-34 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego; zresztą sam skarżący nie zarzuca w kasacji naruszenia przepisów regulujących standardy kontroli odwoławczej). Sąd odwoławczy rozważał też podniesioną w kasacji rzekomą sprzeczność ustaleń faktycznych, polegającą zdaniem skarżącego na przypisaniu skazanemu czynu zarzucanego mu w pkt XXIV aktu oskarżenia, tj. współudziału w przestępstwie z art. 13 § 1 w zw. z art. 282 k.k., i jednoczesnym uniewinnieniu go od zarzutu z pkt XXV aktu oskarżenia, kwalifikowanego z art. 282 k.k. Wobec faktu, że przedmiotem obu zarzutów są – jak wyżej zaznaczono – odrębne zdarzenia faktyczne, zgodzić należy się z argumentacją sądu odwoławczego, że ustalenia faktyczne w zakresie pierwszego z omawianych czynów nie mogą przesądzać o ustaleniach w zakresie drugiego z nich (s. 23 uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego).

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

